

[Bundgaard Nielsen]

kommuner ikke får muligheder for at vælge, om man vil indføre ordningen eller ikke, men at man har ens regler overalt.

Vi vil gerne i udvalget diskutere, om promillesatsen netop skal være én, og om det vil være rimeligt, at man fastsatte et bestemt antal stillere som en overgrænse. I Københavns kommune og i de fleste af amterne skal der op mod 400 stillere på listen, og det finder venstre er et overdrevent stort tal.

Disse spørgsmål vil vi gerne drøfte i udvalget, ligesom vi gerne vil høre, hvad Kommunernes Landsforening og Amdsrådsforeningen mener om forslagene.

Flemming Jensen (KF):

De fleste lovforslag om kommunale anliggender er jo en blanding af noget praktisk – man skal have tingene til at fungere på bedst mulig måde, og man har her erfaringerne fra landets kommuner at bygge på – og så noget principielt. Vi har allerede i denne samling haft typiske eksempler på denne blanding. Ved de tidligere behandlinger bemærkede vi, at indenrigsministeren med styrke slog fast, at han var særdeles forhandlingsvillig, ligesom det fremgik, at det var af betydning for ministeren, at disse vigtige love på kommunale områder fik en bred tilslutning. Forhåbentlig er det en forglemmelse, at ministeren endnu ikke har sagt det samme om dette forslag.

Om de mere praktiske ændringer i lovforslaget har jeg ikke mange bemærkninger at gøre. De obligatoriske valgkort har vi behandlet i anden forbindelse; hjælpeaktionen over for de stakkels mennesker, der ser sig selv placeret på flere lister, må være rimelig. Vi finder også, man gør en kærlighedsgerning, når man slår fast, at kandidater kan bemyndige en eller flere stillere til at foretage anmeldelser af diverse forbund. I øvrigt egner disse praktiske problemer sig naturligvis bedre til en gennemgang i udvalget, hvor de mere uklare ting måske kan blive belyst.

Det er ikke her, vore synspunkter først og fremmest kommer til at kolliderer, vel heller ikke i forslaget om, at en kommunalbestyrelse kan forhøje stillerantallet til den maksimale ene promise, der har været nævnt. Motiveringen har man fundet bl. a. i Københavns kommune, og det må være rimeligt, at man

skal dokumentere et vist vælgertilhørsforhold.

Jeg skal ikke på forhånd sige, om et eventuelt krav om 406 stillere i Københavns kommune vil virke, som man forestiller sig det. Det vil først tiden vise. Men jeg ved, at mange af de folk i Københavns bystyre, der kender tingene indefra, har den opfattelse – og ministeren har det altså også – at det kan virke sådan, at vi med andre ord får en vis garanti for, at de lister, der stiller op, også har i hvert fald nogen tilslutning.

Ud fra dette synspunkt er vi fra konservativ side indstillet på at støtte forslaget. Den ene promise er i øvrigt et tal af så lav en størrelse, at det i hvert fald ikke kan give anledning til nogen form for påstand om en manglende demokratisk indstilling.

Men så kommer vi til hovedanstødsstenen i forslaget, tanken om, at personer, der ikke har dansk indfødsret, får valgret, såfremt de har haft fast bopæl i riget de sidste 3 år forud for valget. Det konservative folkeparti finder ikke dette forslag rimeligt. Der vil – men det er naturligvis ikke altafgørende – selvfølgelig være en lang række praktiske problemer ved en sådan udvidelse af valgretten, selv om ministeren dog fastslår, og det er da beroligende, at valghandlingen fortsat skal foregå på dansk.

Der vil tillige – og heller ikke dette er en afgørende – være en række økonomiske problemer, og jeg må erkende, at jeg tror ikke ret meget på, at det beløb på 100.000 kr., ministeren opgiver, slår til. Vi kan bare pege på, hvad der er sket i Sverige.

Men det principielle er, at efter vor opfattelse bør indfødsret og stemmeret følges. Vi ved, der er gjort undtagelser, men det er undtagelser med borgere fra lande, der er os meget nærstående, som meget nemt kan beherske det danske sprog og har et vist betydeligt kendskab til dansk politik og danske politiske forhold. Og det er ikke mindre væsentligt i kommunerne, end det er landspolitisk.

Vi vil gerne sige, at man har nu skelnet mellem gæstearbejdere og indvandrere. Det kan vi også gøre. De udlændinge, der kommer hertil, og som ikke vil være gæstearbejdere, men indvandrere, skal være velkomne. Men så må de gå samme vej som alle andre, så må de søge et dansk statsborgerskab og få det. Her er ikke tale om nynationalisme eller